

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/93/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1714201404
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Patricia Skotnická
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1714201404.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Patricie Skotnickej a sudcov JUDr. Romana Bolebrucha a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobcu: P., Y..N..K., Z.: XX XXX XXX, Č.. G. XX, Q. J. Q. T. zastúpeného advokátkou H.. M. S., U. T. XXX, X., proti žalovaným: X. Z.. R. G., X. Q. G., K. T. X, Z. R. D., o zaplatenie 5.151,52 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovaných v 1. a v 2. rade proti rozsudku Okresného súdu Pezinok zo dňa 29.06.2020, č.k. 8C/228/2014-220, v spojení s opravným uznesením zo dňa 10.03.2023, č.k. 8C/228/2014-279, takto

rozhodol:

Odvolací súd pripúšťa späťvzatie žaloby v časti zaplatenia sumy 3.056,56 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.488,56 eura od 19.08.2020 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 568 eur od 19.08.2020 do zaplatenia, rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 29.06.2020, č.k. 8C/228/2014-220, v spojení s opravným uznesením, v späťvzatej časti zaväzujúceho výroku I. a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušuje a konanie v späťvzatej časti zastavuje.

Vo zvyšnej časti napadnutého výroku I., ktorým súd prvej inštancie zaviazal žalovaných v 1. a v 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 2.094,96 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.488,56 eura od 11.02.2012 do 18.08.2020, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 568 eur od 09.04.2012 do 18.08.2020 a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.094,96 eura od 09.04.2012 do zaplatenia, rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením p o t v r d z u j e.

Žalobcovi priznáva proti žalovaným v 1. a v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 71,56 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom v spojení s opravným uznesením uložil žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade povinnosť zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 5.151,52 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.488,56 eura odo dňa 11.02.2012 do zaplatenia a úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.662,96 eura od 09.04.2012 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.) a žalobcovi priznal voči žalovanému v 1. rade a žalovanej v 2. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 71,56 %, o výške náhrady ktorej rozhodne samostatným uznesením (výrok III.).

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 14.02.2014 domáhal voči pôvodne žalovanému v 1. rade zaplatenia sumy 6.005,41 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.930,40 eura od 11.02.2012 do zaplatenia, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 3.075,01 eura od 09.04.2012 do zaplatenia a náhrady trov konania. Dôvodil, že na základe objednávky žalovaného v 1. rade mu dodal tovar - podlahovú krytinu Z. - G. (ďalej aj ako „podlahová

krytina“) podľa faktúry č. XXXXXXXX zo dňa 27.01.2012, splatnej dňa 10.02.2012, na sumu 2.930,40 eura a vykonal aj práce v rodinnom dome (brúsenie podkladu, montáž vinylovej podlahy, montáž koberca, narezanie, obšitie a montáž kobercového soklíka), ktorých zaplatenie žiadal podľa faktúry č. 0192012 zo dňa 05.04.2012, splatnej dňa 08.04.2012 na sumu 3.075,01 eura; vyrovnania svojho záväzku sa pritom domáhal i listom zo dňa 04.05.2012, ktorý však žalovaný v 1. rade neprevzal. Žalovaný v 1. rade reagoval na v poradí druhú upomienku zo dňa 25.05.2012, ktorú prevzal dňa 31.05.2012, nespochybniac pritom výšku záväzku. Následne dňa 29.06.2012 vyzval žalovaný v 1. rade žalobcu na vyporiadanie záväzkov, ktorú výzvu žalobca však neuznal, majúc za to, že sa ústne dohodli na cene a prevedení prác a on si všetky povinnosti podľa objednávky splnil. Žalovaný v 1. rade pritom žalobcovi doručil dňa 25.09.2012 návrh dohody o vyporiadaní vzájomných záväzkov, v ktorej bol ochotný zaplatiť čiastku 3.056,56 eura; s touto dohodou žalobca nesúhlasil.

3. Žalovaný v 1. rade v rámci odporu proti platobnému rozkazu zo dňa 25.04.2014, č.k. 4Ro/30/2014-19, považoval žalobu za v časti nedôvodnú. Uviedol, že medzi ním a žalobcom nedošlo vôbec k dohode o cene za realizáciu diela, t.j. prác potrebných na polozenie podlahovej krytiny v rodinnom dome, a preto mu navrhoval úhradu za skutočne dodanú podlahovú krytinu, neuznávajúc pritom nárok za realizáciu prác; v tomto smere mu ponúkol cenu podľa cien bežných, za aké sa obdobné práce v danom čase a mieste vykonávali.

4. Konajúci súd pripustil uznesením zo dňa 15.02.2016, č.k. 8C/228/2014-55, vstup žalovanej v 2. rade do konania a z tohto dôvodu pripustil i zmenu žalobného petitu na pojednávaní dňa 29.06.2020. Žalovaná v 2. rade nárok žalobcu v celom rozsahu neuznala, udávajúc, že so žalobcom sa dohodli na dodaní koberca s tým, že k jeho úhrade dôjde až po úplnom dokončení a odovzdaní diela bez chýb a nedorobkov, k čomu však zo strany žalobcu nedošlo. Podotkla, že koberec, ktorého cenu si dohodli v sume 23 eur za m² s DPH, a nie v sume fakturovanej 44 eur za m², nebol nainštalovaný správne a i samotná práca vykazovala značné chyby a nedostatky. Pokiaľ išlo o cenu prác, a to za brúsenie podkladu a pokládku, túto dohodli vrátane olištovania, čo nebolo vykonané, v sume 8 eur za m² s DPH, a nie 11,976 eura za m² s DPH, resp. pri vinylovej podlahe v sume 13.956 eur za m² ako žalobca vyčíslil vo faktúre; podotkla pritom, že plocha pokládky predstavovala o 30 m² menej, v skutočnosti len 170 m².

5. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie a mal za preukázané, že žalovaní oslovili žalobcu na výstave O. T. U. za účelom polozenia podlahy a vykonania prác. Cenovú ponuku na dodávku a montáž vinylovej podlahy D. S.- U. žalobca zaslal žalovaným emailom dňa 27.04.2011 a uviedol v nej odhadovaný rozsah prác, pričom z tejto ponuky skutočne realizoval práce uvedené v prvých dvoch položkách, a to 1. vyspravenie a strojné prebrúsenie podkladu v jednotkovej cene 6,48 eura za m² bez DPH, ktoré práce následne fakturoval vo faktúre č. XXXXXXXX a 2. montáž vinylovej podlahy a podložky v jednotkovej cene 5,15 eura za m² bez DPH, ktorej cenu žalobca taktiež pretavil do faktúry č. XXXXXXXX. Nebolo sporné, že žalobca ako zhotoviteľ realizoval práce v súvislosti s položením vinylu a podlahovej krytiny na rodinnom dome žalovaných na základe ich ústnej objednávky, čo potvrdila žalovaná v 2. rade. Pokiaľ žalovaná v 2. rade namietala, okrem dohodnutej ceny koberca v sume 23 eur za m² s DPH, i jeho nesprávnou inštaláciou a chybnosťou prác, súd prvej inštancie zdôraznil, že žalovaní nepredložili dôkaz o reklamácií diela, pričom i vyslúchnutí svedkovia potvrdili, že po realizácii prác a položení pokladového materiálu títo k nim nevzniesli žiadne námietky. Svedkovia zároveň uviedli, že žalobca chcel odstrániť vadu spočívajúcu v zle zarezanom koberci dodávkou nového koberca, avšak žalovaná v 2. rade na tom výslovne netrvala, a preto k pokládke nového koberca ani nedošlo; iné vady na vykonaných prácach žalovaní neuviedli.

6. Z vykonaného dokazovania podľa konajúceho súdu vyplynulo, že žalobca si uplatnil nárok na plnenie z uzavretej zmluvy o dielo, pre platnosť ktorej nebola potrebná písomná forma. Nepovažoval za sporné, že žalobca mal vykonať práce za odplatu, na ktorej výške sa zmluvné strany pri uzavretí zmluvy síce nedohodli, avšak dohoda o jej výške nebola potrebná, keďže výška ceny nepredstavuje podstatnú náležitosti zmluvy o dielo; v takom prípade je objednávateľ povinný zaplatiť cenu určenú osobitnými predpismi a ak tieto nie sú vydané, cenu primeranú, t.j. takú, ktorá sa v mieste a v čase uzavretia zmluvy obvykle poskytuje za porovnateľné dielo, za obdobných podmienok. Z vykonaného dokazovania ďalej vyplynulo, že žalobca realizoval brúsiace práce na oboch poschodiach rodinného domu žalovaných, pričom i svedkovia zhodne potvrdili, že robili úpravy podlahy pod oknami, dodatočne brúsili podlahu pri krbe, dopĺňajúc, že v priebehu prác žalovaní menili ich rozsah a zadávali i práce navyiac. Žalobca dokončil

dielo riadne, toto bolo bez väd, keďže ich žalovaní neuplatnili v rámci reklamácie, a tým, že s ním prestali komunikovať sami znemožnili, aby dielo dokončil; z uvedeného dôvodu žalobca ani neobjednal lišty.

7. Vzhľadom na to, že medzi stranami bola sporná plocha položenej podlahovej krytiny, cena položeného koberca Z. - G., ako i cena za vykonané dielo, t.j. práce vykonané žalobcom, nariadil súd prvej inštancie k týmto skutočnostiam znalecké dokazovanie. V ďalšom konštatoval, že zo znaleckého posudku č. 7/2019 vypracovaného znalcom Z. U. R., R.. (ďalej len „znalecký posudok č. 7/2019“) vyplynula hlavná téza pri vytváraní ceny, založená na princípe jej voľnej tvorby, t.j. ceny vznikajú v rámci trhových vzťahov medzi predávajúcim a kupujúcim, ako akt ich dohody. Znalec Z. U. R., R.. stanovil predpokladanú trhovú hodnotu podlahovej krytiny v rodinnom dome žalovaných v čase vykonávania diela na sumu 35,90 eura za m² bez DPH, resp. 43,08 eura za m² s DPH; potom celková trhovú hodnotu zodpovedajúcu dodávke koberca Z. - G. pri uplatnení správnej výmery v rozsahu 53,359 m² zodpovedala sume 2.073,80 eura bez DPH, resp. 2.488,56 eura s DPH. Skutočná plocha položenej vinylovej podlahy predstavovala 132,258 m²; navyše bol v rodinnom dome voľne položený i koberec Z. - G. o výmere 1,656 m². Znalec ustálil trhovú cenu za vykonanie diela, a to za práce brúsenie podkladu, montáž vinylovej podlahy a podložky, montáž koberca, narezanie, obšitie a montáž soklíka, obšitie koberca v období august 2011 - január 2012 na sumu 2.219,14 eura bez DPH, resp. 2.662,96 eura s DPH.

8. Pokiaľ išlo o samotnú cenu za dodávku podlahovej krytiny - koberca, znalec ozrejmil, že zákon o cenách upravuje jednotlivé zložky ceny, medzi ktoré patria všetky ekonomické náklady. V čase trhovej ekonomiky, kde niečo môže stáť 5,50 eura, inde 7,50 eura preto znalec stanovil hodnotu podlahovej krytiny tak, že do nej premietol len ekonomicky oprávnené náklady a primeraný zisk. Vychádzal pritom z nákladu na dodávku koberca, považujúc tento za primeranú cenu a všeobecnú hodnotu v mieste a v čase; k tejto si žalobca podľa neho pripočítal neprimeranú prirážku v rozsahu 5,65 % za cestu z Q. J. Q. T. D. U., a teda viac ako boli v danom čase trhové zvyklosti. Znalec potom za primeranú určil prirážku v rozsahu 2,5 %, ustáľiac celkovú hodnotu za dodávku materiálu v sume 2.488,56 eura. Pokiaľ išlo o rozsah vykonaných prác, znalec uviedol, že za účasti vlastníka rodinného domu ho celý obišiel, pomeral a urobil nákres, pričom skúmal, či boli práce realizované; zohľadnil i štruktúru rozpočtu, kde z piatich položiek žalobca v objekte realizoval len dve z nich. Žalovaní pritom potvrdili, že došlo k prebrúseniu celého poschodia, ako i miesta pred krbom. Znalec ohľadne ceny vykonaných prác ozrejmil, že táto pozostávala z niekoľkých položiek, ako montáž, polozenie podlahy, technologický presun, drobnosti ako narezanie, dorezovanie, a podľa týchto sa následne upravila cena; túto objektivizoval i za použitia položiek stavebných prác vo vlastnej databáze za obdobie 2011 až 2012, nakoľko v tomto období žalobca práce realizoval. Vzhľadom na to, že mu v položkách vyšla vyššia cena, akceptoval tú, ktorú žalobca uviedol v rámci faktúry (a cenovej ponuky), konštatujúc, že žalobca účtoval menej ako mohol.

9. Zohľadniac výsledky vykonaného znaleckého dokazovania, za aplikácie ustanovení § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 631, § 633 ods. 1 a ods. 2, § 634 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), považujúc za rozhodujúce, že zhotoviteľovi vzniká právo na zaplatenie ceny diela nielen v prípade, ak dielo vykonal v zmysle zmluvy riadne, t.j. bez väd a v dohodnutom čase, ale i ak objednávateľ prevzal dielo vykazujúce vady, pričom pokiaľ sa zmluvné strany nedohodli na výške ceny diela a túto neupravili ani osobitné predpisy, má zhotoviteľ nárok na cenu primeranú, ktorú v prípade pochybností určí súd s prihliadnutím na okolnosti prípadu, konajúc súd pri určení trhovej hodnoty za dodávku materiálu vychádzal z hodnoty 35,90 eura za m², bez DPH, t.j. 43,08 eura za m² s DPH, čo pri celkovej výmere položenej podlahovej krytiny 53,359 m² a 1,656 m², predstavovalo sumu 2.488,56 eura; vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Pokiaľ išlo o cenu vykonaných prác, a to brúsenie podkladu, montáž vinylovej plochy, podložky, montáž koberca, narezanie, obšitie koberca, montáž soklíka, ich hodnotu konajúc súd ustálil na sumu 2.662,96 eura a v tejto časti priznal žalobcovi nárok na jej zaplatenie. Na uvedenom základe súd prvej inštancie vzhliadol dôvodnosť žaloby v rozsahu žalovanej istiny 5.151,52 eura a vo zvyšku žalobu zamietol.

10. Konajúc súd podotkol, že vyhodnotil výhrady žalovaného v 1. rade k znaleckému posudku č. 7/2019 ako neopodstatnené, nakoľko jeho tvrdenia, resp. oboch žalovaných o nižšej dohodnutej cene koberca a cene prác neboli ničím podložené, pričom tieto sa javili ako účelové, so snahou žalovaných oddialiť splatnosť plnenia si zmluvných povinností.

11. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho

zákonníka, spolu s istinou i príslušenstvo, a to úroky z omeškania vo výške 9 % ročne odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti uvedenom vo faktúre č. XXXXXXXX a č. 0192012, a to zo sumy 2.488,56 eura od 11.02.2012 do zaplatenia a zo sumy 2.662,96 eura od 09.04.2012 do zaplatenia.

12. Súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“), keď zohľadnil pomer úspechu žalobcu vo veci. Žalobca bol v konaní úspešný vo vzťahu k sume 5.151,52 eura z celkovo uplatnenej sumy 6.005,41 eura, teda v rozsahu 85,78 %; úspech žalovaných potom predstavoval 14,22 %. Celkový úspech žalobcu zodpovedal rozsahu 71,56 %.

13. Proti zaväzujúcemu výroku rozsudku súdu prvej inštancie (výrok I.) a výroku o náhrade trov konania podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaní v 1. a v 2. rade z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) C.s.p. Žalovaní boli toho názoru, že od počiatku vystupovali vo vzťahu k žalobcovi v postavení spotrebiteľov, keďže dodávka tovarov a poskytovanie služieb, ktoré s ním ústne dojednali, bola predmetom jeho podnikania. Súd prvej inštancie mal túto okolnosť zohľadniť a v zmysle platnej judikatúry ex offio prihliadať na premlčanie nároku žalobcu podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vzhľadom na to, že medzi stranami bola od počiatku uzavretá len ústna zmluva na dodávku komodity a s tým súvisiacej služby, bolo možné podľa žalovaných dôvodne predpokladať, že zmluvný vzťah medzi žalobcom a treťou osobou, t.j. spoločnosťou U. Y..N..K., ktorá mu predala koberec, bol bez možnosti ich vplyvu na dojednanie obsahu zmluvy, a to najmä pokiaľ išlo o druh dodaného tovaru a navýšenej ceny takmer o 100 %. Súčasťou zmluvného vzťahu medzi stranami sporu bola aj dodávka komplexnej služby, t.j. inštalácie koberca do priestorov ich rodinného domu, v zmysle ústnej zmluvy o dielo.

14. Žalobcovia súdu prvej inštancie vytýkali nesprávny postup, keď rozhodol o zmene žaloby a nezákonne rozšíril i okruh žalovaných pripustením vstupu žalovanej v 2. rade do konania, a to i napriek tomu, že si žalobca uplatnil premlčaný nárok; tým žalovaným, v postavení spotrebiteľov, závažným spôsobom zasiahol do ich práv a právom chránených záujmov. Pokiaľ by bol súd prvej inštancie konal v súlade so zákonom, musel by zistiť, že žalovaná v 2. rade nemala byť stranou sporu z dôvodu premlčaného záväzku; ak už aj rozhodol o jej vstupe do konania, následne mal skúmať splnenie procesných podmienok a konanie v celom rozsahu bezodkladne zastaviť.

15. Žalovaní ďalej uviedli, že konajúci súd mal i žalovanému v 1. rade poskytnúť súdnu ochranu, nakoľko „plnenie poskytnuté žalobcom do majetku žalovaného v 1. rade možno dočasne považovať za bezdôvodné obohatenie“, keď i voči nemu si žalobca uplatnil nárok po uplynutí premlčacej doby dvoch rokov, napriek tomu, že od dodania, síce vadného plnenia, žalobca spoľahlivo poznal okolnosti a totožnosť žalovaného v 1. rade, t.j. toho, ktorý sa mal na jeho úkor obohatiť prijatím vecného plnenia. Súd prvej inštancie mal teda ex offio prihliadať na ustanovenie § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka a žalobu v danej veci zamietnuť. V tejto súvislosti žalovaní dodali, že za vinylovú podlahu riadne zaplatila tretia osoba, a teda predmetom plnenia bola len dodávka tovaru, a to dielce vinylovej podlahy, vrátane dopravy a manipulácie s tovarom, za ktoré bolo žalobcovi riadne zaplatené; proces tvorby ceny bol rovnaký a aj samotná cena za tovar a služby, určovaná výlučne žalobcom, bola vždy konečná. Pokiaľ dospel žalobca k presvedčeniu, že obaja žalovaní sa na jeho úkor bezdôvodne obohatili, mal právo uplatňovať svoje nároky na súde od obdivoch žalovaných najneskôr do 11.02.2014; ak svoje právo realizoval až dňa 14.02.2014, uplatnil ho oneskorene v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobca totiž už dňa 11.02.2014 vedel, komu dodal tovar a služby, a teda do koho majetku vložil časť svojho tovaru a v dôsledku toho mohlo dôjsť k bezdôvodnému obohateniu.

16. Žalovaní podotkli, že žalobca dielo nikdy riadne nedokončil, preto nemal právo fakturovať jeho cenu; navyiac, dielo malo i vady, a preto jeho konanie označili za protiprávne, nepoživajúce právnu ochranu.

17. Podľa žalovaných skutočnosti uvedené v bode 5. odôvodnenia napadnutého rozsudku v spojení s bodom 6. predstavovali nekalé konanie a svedčili o neprijateľných obchodných praktikách žalobcu uplatnených voči nim ako spotrebiteľom. Zdôraznili, že sa nikdy nebránili zaplatiť odplatu za dodávku tovarov alebo služieb, no požadovali princíp primeranosti, ktorý súvisel so stanovením výšky odplaty za dodávku tovaru; tento nemohol byť narušený dohodou medzi žalobcom a dodávateľom kobercov, spoločnosťou U., Y..N..K.. Pokiaľ by vedeli o obchode medzi žalobcom a uvedenou spoločnosťou, ktorý

mal byť spolu s vopred nepomenovanými a zastretými službami realizovaný na ich úkor, nesúhlasili by s realizáciou diela vo zvýšenej cenovej relácii a od dojednaného obchodu by odstúpili.

18. Žalovaní boli toho názoru, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal z nesprávnych zistení znalca, ktorý preukázateľne nekonal s odbornou starostlivosťou a uveril vágnym tvrdeniam žalobcu o cenách, najmä, že tieto pochádzajú z cenníka cechu podlahárov; v tejto súvislosti podotkli, že kartelovú dohodu o cene tovarov a služieb vyplývajúcu z cenníka cechu podlahárov nemožno pričítať v ich neprospech ako spotrebiteľov. Zo skutočností vyplývajúcich v rámci zhromažďovania dôkazov bolo podľa žalovaných zrejmé, že žalobca sa už pri predkladaní konkrétnej cenovej ponuky pokúšal bezdôvodne obohatiť na ich úkor, v rozsahu cca 12 % nad obvyklú cenu tovaru, ktorá mala byť prvotne určená znalcom z príslušného odboru znaleckej činnosti, konkrétne týkajúceho sa bytového zariadenia a bytových doplnkov, a nie znalcom z odboru stavebníctvo, odhad hodnoty stavebných prác. Súd prvej inštancie tak vychádzal nesprávne zo znaleckého posudku vypracovaného osobou, ktorá nie je znalcom v príslušnom odbore; tieto okolnosti hodnotili ako pochybenie pri zhromažďovaní a následnom hodnotení dôkazov. Bolo povinnosťou konajúceho súdu určiť odborne vyhovujúcich znalcov z príslušného „registra“ a žiadať od nich kvalifikované odpovede, príp. rozdeliť im jednotlivé otázky. Vo väzbe na uvedené potom podľa nich neobstojí tvrdenie znalca Z.. R., R.. o predpokladanej cene položeného koberca v sume 43,08 eura za m², a následnej celkovej cene pokládky v sume 2.488,56 eura s DPH. Jeho úlohou pritom bolo zistiť cenu a skutočný rozsah prác, a nie odpísať čísllice z faktúr žalobcu. Znalec nemal opomenúť uviesť viaceré dôležité skutočnosti medzi stranami sporné, majúce vplyv na dielo ako také, medzi ktoré patrí i kvalita vykonania diela z hľadiska jeho funkčnosti a bezpečnosti, resp. ukotvenia podkladu; pritom konajúcim súdom vyslychnutí svedkovia ozrejmili nedostatky, ktoré mali rozhodujúci vplyv na dokončenie diela a povinnosť žalovaných dielo odmietnuť prevziať. Nemôže byť totiž na ich ťarchu, pokiaľ žalobca pri uzatváraní zmluvného vzťahu zabudol naceniť súvisiace náklady a akciovou cenou ich pritiahol do tohto vzťahu.

19. Pokiaľ išlo o rozhodnutie o náhrade trov konania žalovaní namietali, že súd prvej inštancie vychádzal z princípu pomerného úspechu a neúspechu strán sporu, pričom s ohľadom na nesprávnosť napadnutého zaväzujúceho výroku rozsudku ich následne nesprávne zaviazal na náhradu trov konania. Na uvedenom základe preto navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil konajúcemu súdu na ďalšie konanie, alternatívne ho zmenil a žalobu zamietol.

20. Žalobca sa vo vyjadrení k odvolaniu v celom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie. Podľa neho konajúci súd úplne a správne zistil skutkový stav a vec následne správne posúdil i po právnej stránke, pridriavajúc sa znaleckého posudku č. 7/2019, výpovede znalca, strán sporu, ako aj svedkov. Súd prvej inštancie správne ustálil, že sporové strany platne uzavreli zmluvu o dielo v ústnej forme, on vykonal dielo riadne a včas, odovzdal ho žalovaným, ktorí voči nemu nevzniesli žiadne reklamácie. Keďže žalovaní namietali dohodu o výške ceny diela, súd prvej inštancie správne ustaloval primeranú cenu diela v danom mieste a čase. Na uvedenom základe vyhodnotil žalobca odvolanie žalovaných za neopodstatnené a nimi vznesenú námietku premlčania ako uplatnenú prvýkrát až v podanom odvolaní.

21. Žalobca v závere vyjadrenia podotkol, že žalovaný v 1. rade uhradil dňa 18.08.2020 časť istiny, na ktorú bol spolu so žalovanou v 2. rade zaviazaný napadnutým rozsudkom, a to v sume 3.056,56 eura. V nadväznosti na uvedené písomným podaním zo dňa 18.03.2024 zobrať žalobca žalobu v časti zaplatenia sumy 3.056,56 eura späť, pričom trval na zaplatení sumy 2.094,96 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.488,56 eura od 11.02.2012 do 18.08.2020, úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 568 eur od 09.04.2012 do 18.08.2020 a úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.094,96 eura od 09.04.2012 do zaplatenia.

22. Žalovaní v reakcii nepopreli prijatie niektorých tovarov a služieb od žalobcu, avšak namietali primeranosť požadovanej odplaty. Podľa nich bol znalecký posudok pre konanie nepoužiteľný, nakoľko ho vypracoval znalec bez primeraného odborného zamerania, z dôvodu ktorého nemohol predstavovať relevantný dôkaz v konaní; následne i cena stanovená nesprávnym znalcom nemohla byť považovaná za správnu. V ostatnom zotrvali na dôvodoch nesprávnosti napadnutého rozsudku uvedených v podanom odvolaní.

23. Žalovaní v podaní zo dňa 12.04.2024 potvrdili, že pristúpili k dobrovoľnej úhrade časti ceny diela, v sume 3.056,56 eura. Nesúhlasili však s dispozičným úkonom žalobcu, ktorým zobral žalobu v časti zaplataenia sumy 3.056,56 eura späť z dôvodu zachovania právnej istoty, keďže celú žalobu považovali od počiatku za nedôvodnú. Nimi uhradená suma predstavovala cenu podlahovej krytiny á 23 eur za m² a cenu za nekompletne poskytnutú službu, na ktorej zaplataenie žalobcovi nevznikol žiaden nárok.

24. Podľa § 370 ods. 1, ods. 2 C.s.p., ak je žaloba vzatá späť po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr, ako rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť, odvolací súd rozhodne o pripustení späťvzatia. Súd späťvzatie žaloby nepripustí, ak s tým protistrana z vážnych dôvodov nesúhlasí. Ak späťvzatie žaloby pripustí, odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a konanie zastaví.

25. V prejednávanej veci zobral žalobca po rozhodnutí súdu prvej inštancie späť žalobu o zaplataenie sumy 3.056,56 eura spolu (podľa obsahu) s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.488,56 eura od 19.08.2020 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 568 eur od 19.08.2020 do zaplataenia dôvodiac úhradou istiny dňa 18.08.2020 žalovaným v 1. rade. Žalovaní s dispozičným úkonom žalobcu nesúhlasili, uvádzajúc, že i keď predmetnú sumu dobrovoľne zaplatili, žalobu považovali od počiatku za nedôvodnú, nakoľko žalobca si nesplnil svoje zmluvné povinnosti, resp. tieto splnil iba čiastočne.

26. Odvolací súd sa v rámci posúdenia späťvzatia žaloby o zaplataenie sumy 3.056,56 eura s príslušenstvom zamerail na zistenie, či žalovaní, ktorí s týmto úkonom žalobcu neprejavili súhlas, uviedli vážne dôvody svojho nesúhlasu. Vychádzal pritom zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4Cdo 136/2010, podľa ktorého posudzovanie vážnosti dôvodov nesúhlasu so späťvzatím je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu; tie však nie sú svojvoľné, keď pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie súd zreteľ na jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a na povahu nároku, hodnotiac pritom možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov strán, dopad na ich postavenie, s prihliadnutím na mieru ohrozenia práv a právom chránených záujmov na strane žalovaných.

27. Vychádzajúc z obsahu vyjadrenia žalovaných, prihliadajúc najmä na ich dobrovoľnú úhradu sumy 3.056,56 eura, je odvolací súd toho názoru, že títo neuviedli také skutočnosti, ktoré by mali charakter vážnych dôvodov vedúcich k nepripusteniu čiastočného späťvzatia žaloby po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie; zastavením konania v danej časti práve v dôsledku ich dobrovoľného rozhodnutia zaplataiť sumu 3.056,56 eura nebudú totiž nijako ohrozené ich práva a právom chránené záujmy.

28. Na uvedenom základe preto odvolací súd pripustil späťvzatie žaloby v časti zaplataenia sumy 3.056,56 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.488,56 eura od 19.08.2020 do zaplataenia a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 568 eur od 19.08.2020 do zaplataenia, rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 29.06.2020, č.k. 8C/228/2014-220, v spojení s opravným uznesením, v späťvzatej časti zaväzujúceho výroku I. a v súvisiacom výroku o trovách konania zrušil a konanie v tejto späťvzatej časti zastavil.

29. V ďalšom odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zvyšnej časti, prejednal odvolanie žalovaných bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalovaných nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 30.04.2024 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

30. Odvolací súd považuje v prvom rade za potrebné zdôrazniť, že keďže žalobca nezdôvodnil (nevymedzil) späťvzatie žaloby vo väzbe na nárok na zaplataenie ceny diela za podlahovú krytinu alebo za vykonané práce, zamerail odvolací prieskum na zistenie správnosti konajúcim súdom prijatých záverov o dôvodnosti týchto nárokov, zohľadňujúc vo výsledku, či žalobcovi svedčí právo na zaplataenie zvyšnej časti konajúcim súdom priznaného plnenia.

31. V ďalšom odvolací súd udáva, že sa nestotožnil s námietskou žalovaných, v zmysle ktorej mal konajúci súd ex offio posudzovať premlčanie žalobcovho práva na plnenie podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 11/2016, v ktorom rozhodol, že ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane

spotrebiteľa nie je v súlade s článkom 46 ods. 1 v spojení s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ústavný súd Slovenskej republiky pritom dôvodil tým, že i keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné právne inštitúty. Spotrebiteľské právo je síce súčasťou vytvárania spoločenskej kohézie, ale právna úprava svojou zjednodušujúcou priamočiarosťou vykazovala asymetriu, pretože všetkých dodávateľov (veriteľov) stavala akoby na stranu tých „zlých“ a spotrebiteľov na stranu tých „ublížených“, pričom podľa poznatkov zo súdnej praxe dokonca poskytla pomoc často tým najneaktívnejším dlžníkom - spotrebiteľom. Vychádzajúc z perspektívy, že dlhy sa majú platiť riadne a včas, z ochrany autonómie jednotlivca, férovosti procesu ako objektívnej hodnoty, ale aj z praktických skúseností, že právna úprava často škodí tým poctivejším, resp. pomáha menej zodpovedným, Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že na ochranu zraniteľného jednotlivca jestvujú miernejšie prostriedky zvlášť formou právnej pomoci, a preto prijatá právna úprava nebola nevyhnutná na naplnenie tohto cieľa. Berúc do úvahy jednotlivé ústavné sporné komponenty napadnutého ustanovenia nie jednotlivo, ale vo svojom súčte, ako i ústavnú profylaxiu prekračujú prah komponentu právnej istoty ako súčasti princípu právneho štátu, ako aj práva na súdnu ochranu, dospel následne k záveru, že toto porušuje princíp legality ako komponent procesnej férovosti.

32. Pokiaľ žalovaní mienili odvolacou argumentáciou poukázať na ex offo uplatnenie tzv. nepravnej preklúzie v zmysle § 54a Občianskeho zákonníka, ktorý nadobudol účinnosť dňa 05.12.2018 (novela zákona č. 343/2018), podľa ktorého nemožno premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy vymáhať, ani ho platne zabezpečiť, odvolací súd udáva, že predmetné ustanovenie možno aplikovať len v spojení s intertemporálnym ustanovením v § 879v Občianskeho zákonníka; podľa neho sa konanie začaté pred účinnosťou danej novely (zákon č. 343/2018 Z.z.) dokončí podľa doterajších predpisov. Je teda zrejmé, že v prebiehajúcom konaní, začatom na základe žaloby zo dňa 14.02.2014, ustanovenie § 54a Občianskeho zákonníka nemožno aplikovať. Uvedené napokon vyplýva i z dôvodovej správy vzťahujúcej sa k predmetnej novele Občianskeho zákonníka, t.j. zákona č. 343/2018 Z.z.; podľa nej sa na účely zachovania právnej istoty účastníkov spotrebiteľských zmluvných vzťahov navrhujú prechodné ustanovenia, v zmysle ktorých sa nová právna úprava nebude aplikovať vo vedených konaniach o vymoženie práva zo spotrebiteľskej zmluvy, t. j. v súdnom, exekučnom alebo rozhodcovskom konaní, ktoré boli začaté na základe návrhu na začatie konania podaného pred dňom účinnosti tohto zákona.

33. Odvolací súd v tejto súvislosti zároveň udáva, že pokiaľ žalovaní až v odvolaní namietali premlčanie práva žalobcu na plnenie, t.j. vzniesli námietku premlčania s poukazom na § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, túto ako hmotnoprávnu námietku v zmysle § 152 C.s.p. neuplatnili v priebehu konania na súde prvej inštancie; obaja boli pritom zastúpení kvalifikovaným zástupcom (viď plná moc na č.l. 23), a to i v čase podania odvolania (viď výpoveď plnej moci ku dňu 28.08.2020), z dôvodu ktorého sa na nich nevzťahuje výnimka z uplatnenia ustanovenia § 296 C.s.p. v spojení s § 291 ods. 3 C.s.p. Námietku premlčania vznesenú žalovanými v zmysle § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka preto odvolací súd posúdil ako neprípustnú novotu (§ 366 C.s.p.), majúc za to, že odvolatelia ani netvrdili, že by ju nemohli ako prostriedok procesnej obrany bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. V tomto smere pritom poukazuje i na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie vo veci sp. zn. 1Obdo 65/2017), podľa ktorej od nadobudnutia účinnosti Civilného sporového poriadku možno v odvolacom konaní vzniesť námietku premlčania (ako hmotnoprávnu námietku patriacu medzi prostriedky procesnej obrany a procesného útoku) iba za splnenia predpokladov uvedených v ustanovení § 366 C.s.p., ktoré však nie je prevzatím predchádzajúcej právnej úpravy § 205a ods. 1 O.s.p.

34. Odvolací súd nemohol priznať úspech ani ďalšej odvolacej argumentácii žalovaných, ktorou namietali vstup žalovanej v 2. rade do konania. Súd prvej inštancie nijako nepochybil, keď vychádzajúc z prejavenej vôle žalobcu, ktorý ako dominus litis navrhol vstup žalovanej v 2. rade ako ďalšieho subjektu do konania podaním zo dňa 27.01.2016, o tomto rozhodol uznesením zo dňa 15.02.2016, č.k. 8C/228/2014-55, v súlade s § 79 C.s.p. Konajúci súd nemal dôvod neprípustiť vstup žalovanej v 2. rade do konania, keď uvedenému nebránila ani okolnosť, že v danej veci ide o spotrebiteľský spor. Pokiaľ v tejto súvislosti žalovaní namietali, že konajúci súd v rozpore s § 294 C.s.p. nesprávne pripustil i zmenu žaloby, odvolací súd udáva, že vyhlásením uznesenia na pojednávaní dňa 29.06.2020 konajúci súd síce formálne rozhodol o pripustení zmeny žalobného petitu, avšak v danom prípade nešlo o zmenu spočívajúcu v tom, že by žalobca rozširoval už skôr uplatnené právo, t.j. žiadal viac alebo si uplatnil iné právo (§ 140 ods. 1 C.s.p.) alebo že by podstatne zmenil rozhodujúce skutočnosti, od ktorých odvíjal svoj

nárok, resp. tieto doplnil (§ 140 ods. 2 C.s.p.); žalobca procesným návrhom na úpravu žalobného petitu, ktorému konajúci súd vyhovel, len dal do súladu žalobný návrh s okruhom strán sporu; uvedenému procesnému postupu nemožno nič vytknúť.

35. Odvolací súd nemohol zohľadniť ako dôvodnú ani argumentáciu žalovaných spochybňujúcu oprávnenosť žalobcovho nároku. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštancie, že z vykonaného dokazovania nevyplývalo a žalovaní ani netvrdili, že by si u žalobcu uplatnili akékoľvek nároky z väd diela. Napokon i v konaní vyslúchnutí svedkovia potvrdili, že zle položenú podlahovú krytinu (koberec) chcel konateľ žalobcu na mieste strhnúť a vykonať pokládku novú, s čím však žalovaná v 2. rade nesúhlasila a zotrvala na ponechaní (z estetického hľadiska) nesprávne položeného koberca. Žalobcovi ako zhotoviteľovi potom vzniklo právo na zaplatenie ceny diela, nakoľko vykonal dielo bez väd, v zmysle ústnej dohody so žalovanými, ktorí dielo evidentne prevzali (k tomu aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 164/2007).

36. Odvolací súd ďalej udáva, že z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že súd prvej inštancie nariadil na ustálenie sporných otázok uznesením zo dňa 20.03.2018, č.k. 8C/228/2014-126, znalecké dokazovanie znalcom z odboru bytové zariadenie, odvetvie bytové doplnky a v tomto smere poveril jeho vykonaním znalca H.. Z.. H. D. X.Í., ktorý podaním zo dňa 16.05.2018 oznámil, že do jeho kompetencie nespadá vypracovanie znaleckého posudku so stanovenými úlohami; preto odporučil pribrať do konania iného znalca, z odboru stavebníctvo. Následne konajúci súd, oboznámiac sa s vyjadrením Z.. U. R., R., ktorý potvrdil, že súdom prvej inštancie zadané úlohy spadajú do odvetvia, v ktorom bol ustanovený ako znalec, zmenil uznesenie o nariadení znaleckého dokazovania v osobe znalca a poveril jeho vykonaním znalca Z.. U. R., R.. (viď uznesenie zo dňa 16.08.2018 na č.l. 146). Treba pritom uviesť, že podľa obsahového vymedzenia znaleckých odborov a odvetví, príloha č. 2 vyhlášky ministerstva spravodlivosti SR č. 228/2018 Z.z., ktorou sa vykonáva zákon č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch, pod odvetvie odhad hodnoty stavebných prác spadá i stanovenie všeobecnej hodnoty stavebných prác, vrátane materiálu, za ktorý treba považovať i vinylovú podlahu a podlahovú krytinu, ktorej dodávka a pokrytie bolo predmetom ústnej zmluvy o dielo.

37. Pokiaľ žalovaní namietali nesprávnosť samotného stanovenia primeranej ceny za dodávku podlahovej krytiny, dôvodiac, že túto určil súdom ustanovený znalec chybne, keďže vychádzal z faktúry predloženej žalobcom, odvolací súd udáva, že znalec v rámci výsluchu na pojednávaní dňa 29.06.2020 ozrejmil, že za základ pre určenie ceny nebral faktúru žalobcu (výslovne uviedol, že neakceptoval jeho faktúru - viď č.l. 216), ale vychádzal z nákladov na obstaranie podlahovej krytiny - koberca, považujúc tieto za cenovú úroveň v danom mieste a čase, t.j. za trhovú hodnotu; k tejto potom pripočítal obvyklú obstarávaciu prirážku, v danom prípade vo výške 2,5 %. Je teda zrejmé, že súdny znalec a následne i súd prvej inštancie, akceptujúc spôsob tvorby ceny (podľa zákona o cenách) pri ustálení primeranej ceny podlahovej krytiny zohľadnil náklady na jej obstaranie a obvyklú prirážku v danom mieste a čase. Hodno dodať, že hoci žalovaní v priebehu konania prezentovali ako obvyklú cenu koberca v danom mieste a čase v rozpätí od 28 eur po 30 eur za m², svoje tvrdenia nijako a ničím nepreukázali. Vychádzajúc z obsahu znaleckého posudku č. 7/2019, proti ktorému žalovaní nepodali relevantné námietky spôsobilé spochybniť jeho správnosť, ako i z výpovede znalca Z.. U. R., R., možno dovodiť, že pri zodpovedaní na zadané úlohy znalec posudzoval, či náklady vynaložené žalobcom na nákup, obstaranie a dodávku podlahovej krytiny boli primerané, určiac následne za primeranú trhovú cenu sumu celkom 2.488,56 eura; za primeranú považoval i cenu prác celkom v sume 2.662,96 eura, potom spolu 5.151,52 eura. Súdom prvej inštancie v nadväznosti na závery znaleckého dokazovania ustálil takto určenú cenu materiálu (koberec) a vykonaných prác za primeranú, s ktorým záverom sa stotožnil i odvolací súd. Z tejto sumy, vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby, žalobca žiadal v odvolacom konaní priznať sumu 2.094,96 eura s príslušenstvom, ktorú požiadavku vyhodnotil odvolací súd za oprávnenú.

38. S poukazom na vyššie uvedené a jeho sumarizáciou má odvolací súd za to, že žalovaní v odvolaní neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, ktorými by vyvrátili správnosť napadnutej časti zaväzujúceho výroku I. rozsudku súdu prvej inštancie a ktoré by boli spôsobilé privediť jeho zmenu; ostatnú nimi v odvolaní uvádzanú odvolaciu argumentáciu (týkajúcu sa dohody medzi žalobcom a U., Y.N.K.. a ich neúčasti na nej, cenníka cechu podlahárov, protiprávneho konania žalobcu) vyhodnotil ako pre rozhodnutie o veci nepodstatnú. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie (v spojení s opravným uznesením) vo zvyšnej časti napadnutého výroku I., ktorým zaviazal žalovaných v 1. a v 2. rade zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 2.094,96 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne

zo sumy 2.488,56 eura od 11.02.2012 do 18.08.2020, s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 568 eur od 09.04.2012 do 18.08.2020 a s úrokom z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 2.094,96 eura od 09.04.2012 do zaplattenia potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

39. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania (t.j. prvoinštančného a odvolacieho) vzhľadom na čiastočné späťvzatie žaloby analogicky (článok 4) podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 2 C.s.p., § 256 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalobcovi priznal proti žalovaným v 1. a v 2. rade nárok na ich náhradu v rozsahu 71,56 %. Vychádzal z toho, že žalobca sa žalobou domáhal zaplattenia sumy 6.005,41 eura, z ktorej mu súd prvej inštancie priznal nárok na zaplattenie sumy 5.151,52 eura a vo zvyšku žalobu (o zaplattenie sumy 853,89 eura) zamietol, voči ktorému výroku rozsudku súdu prvej inštancie žalobca nepodal odvolanie. Žalobca po rozhodnutí súdu prvej inštancie v rámci odvolacieho konania iniciovaného žalovanými zobral žalobu v časti zaplattenia sumy 3.056,56 eura s príslušenstvom späť z dôvodu jej úhrady žalovaným v 1. rade; žalobca preukázal, že k tomuto dispozičnému úkonu pristúpil pre správanie žalovaných, čo zakladá procesné zavinenie žalovaných na zastavení konania v tejto časti (§ 256 ods. 1 C.s.p.). Pokiaľ išlo o zvyšok žaloby o zaplattenie sumy 2.094,96 eura s príslušenstvom žalobca mal v tejto úspech. Zohľadniac, že žalobca nebol úspešný v časti žaloby o zaplattenie sumy 853,89 eura, jeho žalobe o zaplattenie sumy 2.094,96 bolo vyhovené, pričom mu nemožno pričítať procesné zavinenie na zastavení konania v časti zaplattenia sumy 3.056,56 eura, potom jeho neúspech predstavuje 14,22 %, pričom jeho úspech spolu s procesným zavinením žalovaných na zastavení konania predstavuje 85,78%. Celková úspešnosť žalobcu potom predstavuje 71,56 % (85,78 % - 14,22 %).

40. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že i keď žalovaní v 1. a v 2. rade požiadali, aby im odvolací súd oznámil miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku, pre tento účel v zmysle § 219 ods. 3 C.s.p. neuviedli elektronickú adresu, na ktorú žiadali oznámenie doručiť, pričom i s odvolacím súdom komunikovali listinnou, a nie elektronickou formou; preto odvolací súd nemohol ich žiadosti vyhovieť.

41. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).